

Тріски, Трескин, Трескіничі

Тріскині -від слова «тріски»

У селі проживають 1547 жителів, а відоме воно з 1753 року. Місцева ентузіастка, дослідниця історії населеного пункту Лукія Наумець повідала, що свого часу найстаріший житель Тріскинь Яков Мінчук, який народився в 1898 р. (уже, на жаль, покійний), розказував зі слів свого діда, що в сиву давнину навкруг села були ліси та болота, а складалося воно всього з 6 хат. Згодом там, де зараз вулиця Набережна, оселився шляхтич Цяцькин. У пана був тартак, що переробляв ліс на бруси для копалень, шахт, а відтак і для залізниць. Відходи виробництва звалювали в кучугури, з цих трісок і збудували першу хату чи курінь. Робітники, які тут поселилися, говорили: «Сіли на тріски» і назвали місце Тріски. Пізніше багато хат побудували з трісок, внаслідок цього й село стали називати Тріскино.

Писаних же документів про походження назви села, запевняє Лукія Тимофіївна, не виявлено, нема й пісень, переказів, легенд.

На своєму місці

Так говорять односельці про завідувачку бібліотекою Лукію Наумець. Коли потрапляєш у книгозбірню, переконуєшся, що це не пусті слова. Бібліотечні фонди нараховують 12 тис. книжок. Зі смаком оформлені різноманітні виставки: «Письменники-ювіляри», «Літературна Сарненщина», «Вчись в'язати та вишивати» та багато інших.

У бібліотеці ця моторна й захоплена улюбленою справою жінка працює вже 35 років, знає всіх жителів села, завжди привітна та доброзичлива, отож не дивно, що книгозбірня – осередок духовного життя села. У Лукії Тимофіївни 5 дітей, 9 онуків, а під час нашого візиту, жінка саме довідалась, що стала бабусею в десятій раз – донька порадувала внучкою. Щоденні клопоти, велика сім'я не стали на заваді професійній діяльності – встигає Лукія Наумець і цікаві зустрічі проводити, і рівень фаховий підвищити, і з односельцями поспілкуватися, отож і поважають її люди, тягнуться на вогник доброти й інтелігентності. Зав. бібліотекою досконально знає запити своїх читачів, старшим з них, яким важко відвідувати заклад, замовлені книжки обмінює вдома. А з якою охотою і радістю діти відвідують засідання підліткового клубу, який ветеран культури очолює ось уже 10 років! Адже кожна зустріч – неповторна. Тут і театралізовані вистави, і солодощі, випечені вмілими руками господині. Свого часу Лукія Тимофіївна суміщала діяльність з клубною роботою. За бездоганне виконання професійних обов'язків, творчий пошук, ініціативу Лукію Наумець неодноразово відзначав обласний відділ культури. Головний спеціаліст відділу культури та туризму РДА Наталія Чорна говорить про колегу так: «Вона - сама доброта і людяність, віддана покликанню. Саме Лукія Тимофіївна запровадила в Тріскинях день села, взяла на свої плечі всі організаційні питання, дбає про духовний розвиток односельців». Що тут додати? Хіба що приказку: «Не місце красить людину, а людина місце».

На сопках Маньчжурії

Слова популярного маршу для ветерана Великої Вітчизняної війни Якова Адамця наповнені глибоким змістом - з 1944, коли призвали на війну 19-річним юнаком, до 1951-го, коли врешті-решт демобілізували, провів на кордоні з Монголією, Китаєм. Брав участь у бойових діях на Далекому Сході. Бідкається Яків Степанович, що підводить здоров'я, хоча ще позаминулого року пробував косити. За довге, насичене важкою працею життя виростив трьох синів і двох доньок. Зараз проживає з сином Миколою, трьох дітей доля закинула на Кримський півострів, живуть у Севастопольському районі. У Миколи, який опікується батьком, - золоті руки. Добротні дерев'яні двері, кухонні стільці, стіл виготовив самотужки, вони прикрашають оселю, створюють у домі атмосферу затишку.

Сільський супермаркет

По-іншому магазин з таким багатим асортиментом не назвеш. Уже п'ять років хазяйнує на торговій точці невістка Якова Адамця Жанна. Завідуюча магазином враховує попит відвідувачів, вчасно доставляє замовлений товар Стрільське споживче товариство. Виручки за місяць Жанна Володимирівна в середньому здає 65 тис. грн. Широкий вибір цукерок, кондитерських виробів, товари повсякденного попиту, господарчих, канцелярських, - ось далеко не повний перелік того, чим торгує Жанна Адамець. Під час посту, пояснює завмагом, найбільшою популярністю в покупців користуються різноманітні олії, пісні майонези. Жанна Володимирівна заслужила повагу односельців, адже прагне якнайповніше задовольнити запити клієнтів, обслуговує швидко та привітно.

Служити громаді - таке покликання депутата сільської ради, завідуючої вузлом зв'язку Галини Свиридон. Під її керівництвом - а працює тут Галина Петрівна з 1982 року - листоноші Ольга Мариніна (теж, до речі, має 24 роки трудового стажу) та Наталія Приступа тамують інформаційний голод односельців. 590 екземплярів - таку кількість передплатних видань доставлятимуть листоноші цьогоріч, пояснює Галина Свиридон. Перед, як і минулими роками, ведуть «Сарненські новини» та «Вісник і К». Напружений у кінці року графік не перешкодив вчасно виплатити односельцям чорнобильські, дитячі, кошти по догляду. Депутат сільської ради Галина Свиридон - ще й багатодітна мати, в якій чотири сини. Менший Вадим ходить у четвертий клас. Чоловік Віктор і старші сини їздять на заробітки: у Тріскинях, як і в багатьох інших селах, нема ні колективного господарства, ні приватного підприємства, що забезпечили б робочими місцями жителів.

Чи легко бути підприємцем?

Підприємницькою діяльністю Петро Юсковець займається з 1986 року. Спочатку млином переробляв односельцям зерно на комбікорм, комбайном допомагав жнивувати. Зараз має ще один комбайн - «Вольво-860», надає послуги з розпилювання деревини. Звертаються замовники з Ремчиць, Яринівки. Робота в підприємця, по суті, сезонна - як тільки починаються польові роботи, рідко, хто звертається на пилораму. У недалекому майбутньому планує Петро Юсковець зробити євроремонт викупленого

приміщення, пофарбувати в насичений колір, щоб здалеку було видно його дітище. І це правильно, адже за клієнта потрібно боротися.

Вчительська ініціатива

У Тріскінській ЗОШ І-ІІІ ступенів, яку очолює Микола Дещинський, навчаються 318 дітей. Дорогами Країни знань їх ведуть 27 учителів, з них 13 спеціалістів, 4 - вищої категорії. Серед них і права рука керівника, педагог з 27-річним стажем Лідія Шевчук. Вона вчитель початкових класів, обоюдно дітей, і вихованці відповідають їй взаємністю: дітвору завжди відчуває, коли її люблять. У 2006-му до професійного свята відділ освіти відзначив педагогічний колектив премією. Порадившись, учителі на ці кошти придбали для навчального закладу телевізор. Завдяки сприянню голови райдержадміністрації Василя Багнія учнів підвозять до школи, в освітянському закладі з'явився комп'ютерний клас. Не забуває школу й беззмінний упродовж багатьох років спонсор - директор ДП «Сарненський лісгосп» Василь Шкудор. Новорічні ялинки та подарунки, фарба та ліс для ремонту, комп'ютер, ксерокс, музичний центр - усім цим тріскінські освітяни завдячують Василю Дмитровичу. Допоміг меценат і місцевій бібліотеці, за що йому щиро вдячна Лукія Наумець.

Справжній пастир

Свято-Миколаївський храм – окраса села. Закладення його, пригадують парафіяни, припадало на період великого безгрош'я – почали будувати осередок духовного життя в 1994 р. Жителі Тріскинь жертвували свої кривні на зведення святині, виконували будівельні, столярні роботи... та церква залишалася пустою, поки в 1995 р., 7 серпня, на святого мученика Пантелеймона, не відправив служби Господньої отець Василь. Саме його заслуга, наголошує паства, що храм привабливо виглядає зовні, доглянута територія біля нього : адже саме священнослужитель згуртував громаду на сподвиження. Запросив бригаду живописців з Рівного, отож нині розпис церковних сторін зворушує найпотаємніші куточки душі, паникадило вражає своєю неймовірністю. У святині облаштували систему опалення, отож парафіяни почувуються затишно та комфортно.

Сині очі отця Василя випромінюють доброту, з уродженою скромністю наставник християнської громади заперечує свої діяння на благо пастви: мовляв, біля добрих людей і батюшка добрий. У тому, що на праведний шлях наставляє паству саме в Тріскинях, вбачає промисел Божий, адже спочатку мав отримати парафію в Цепцевичах. Та, вочевидь, зглянувся Бог над жителями села, в яких не було священнослужителя. Крається серце в отця Василя, що, можливо, не догледів, не відворотив когось від лінощів, іншого від чарки. Беззавітний подвиг батька надихнув єдину доньку Єлену піти його стежкою – присвятити себе служінню Господу. Ось уже 10 років, як сестра Серафими (таке ім'я прийняла після постригу) – Христова наречена. Батько, попри сум, як священнослужитель, розуміє доньчину самозреченість, цитує Святе Письмо : «Хто любить батька чи матір більше за мене, той не достойний мене». Нема сумнівів, що в о. Василя, життя якого – приклад

самовідданого служіння Господу та церковній громаді, і донька гідна бути обраницею Божою.

... Пощастило парафіянам з батюшкою. Подеколи зайдеш до храму сумною чи розгніваною розповідає Лідія Шевчук, та після проникливої проповіді отця Василя на душу сходять спокій і благодать. Певно, тому, що пастир любить своїх чад, ретельно готується до служби, прискіпливо добирає слова, щоб, крий Боже, нікого не образити, налаштовує пасту на добрі справи, толерантне ставлення до ближнього.

Зоя Тимцунік